

време. Трето - да ми се отстъпят освен предложените градове и Адриановград, Сяр, Филиповград, Кумуцена, Балустра, Орфано и Брисис, Четвърто - император Алексей да дойде лично в Търново да подпише мирния договор.

Болярите отново се спогледаха побледнели.

Не беше с ума си цар Асен! Той искаше неща, на които ромейте никога нямаше да се съгласят. Гняв кипна в кръвта им. Някои от тях станаха и нескрито почнаха да заявяват неодобрението си.

Царят се изправи.

- Това са моите условия. Изградам привествия на светлия василевс. Свободни сте.

Пратениците се поклониха отново и излязоха мрачни и посърнали.

Веднага след това в съвета избухна грозна крамола. Почти всички власти, начело с Иванко, се нахвърлиха с упреци и заплахи към царя.

Асен ги гледаше мълчалив, със скръстени на гърдите ръце и безстрастен взор.

- Ти не знаеш какво вършиш! - крещеше побеснял деспот Борил, - искаш утре да нахлуе ромейска войска и да ни зароби отново...

- Ако Алексей не беше ^{хитър} ~~дързък~~ и ловък, нямаше да събори така изкусно брата си! Алексей е по-опасен и от Исака. Ти трябва да приемеш условията му! - викаше Иванко. - Или какво искаш? Отново бран ли?

- Да! Това искам. Не разбрахте ли? - извика внезапно Асен и скочи. Мургавото му лице бавно се покри със широки тъмночервени петна. Една жила ядовито тръпнеше на челото му. - Това